

SN Tâm & Công

Tháng 10 và Kỷ Niệm

Tháng 10 đã tới có nghĩa là mùa Thu của Oregon đã bắt đầu, và cũng có nghĩa là gia đình chúng tôi dọn về đây tròn năm. Giã từ San Jose dấu yêu vào cuối tháng 10, để lại sau lưng anh chị em ruột thịt, họ hàng nội ngoại hai bên cùng bạn bè thân yêu trong nước mắt, tiến về tiểu bang Oregon.

Đường về Beaverton từ San Jose chan hòa nước mắt của tôi và nước mưa của trời đất. Cảnh vật khi vào tới ranh giới của Oregon đã khác biệt. Càng tiến gần vào Oregon chúng tôi càng thấy phong cảnh quá đẹp. Như một bức tranh thủy mặc, những cơn mưa phùn lất phất như tô điểm thêm cho lá vàng rực rỡ, những áng mây xanh làm đậm màu lá cây thông và những lúc trời u ám, sắc xám của nền trời tô điểm cho lá đỏ của cây hai bên đường. Chúng tôi không ngừng thưởng thức cảnh đẹp của tạo hóa. Nụ cười đã tới và rồi sau đó nước mắt tôi lại rưng rưng. Cảnh đẹp vậy mà sao mình chỉ có một mình. Cảnh đẹp vậy mà mình không trọn niềm vui.

Ký ức của tôi đầy ắp những kỷ niệm trong tháng 10 năm 2005. Tờ lịch trên bàn của tháng 10/05 tôi còn giữ kỹ cho tới bây giờ và sau này. Tờ lịch ghi đầy những buổi vợ chồng tôi hẹn hò ăn sáng, ăn trưa và ăn tối với bạn bè để từ giã. Tờ lịch như một dấu tích thể hiện tình yêu thương gắn bó với anh chị em trong Chương Trình. Tờ lịch như một kỷ niệm êm đẹp hẳn sâu, chúng tôi mang vào hành trang cho cuộc sống mới nơi Beaverton.

Bây giờ ngồi đây trong buổi chiều tĩnh lặng khi mặt trời ngả bóng, bầu khí thanh nhàn với cây cối lá vàng, lá đỏ quện với thông xanh, cho tôi cảm giác lâng lâng mà lòng thổn thức chạnh lòng nghĩ tới San Jose. Nhớ về những buổi họp Liên Gia, nhớ về những buổi họp Song Nguyên, nhớ về những lần Camping, nhớ về những lần Picnic và nhớ về những Khóa Học gắn bó với nhau trong suốt 15 năm trời. Trong buổi tiệc từ giã tại nhà hàng Phú Lâm vào tối thứ sáu ngày 14 tháng 10 năm 2005, tôi đã chia sẻ

với anh chị em như sau : “Những kỷ niệm mà anh chị em cho chúng tôi trong suốt 15 năm qua, tôi rất tiếc không phải là nhà văn, nhà thơ hay nhạc sĩ để diễn tả được tận cùng cái hay, cái đẹp, cái tuyệt vời mà anh chị em thân thương đã cho chúng tôi. Tôi chỉ là một người bình thường ôm kỷ niệm sống với đời mà thôi.”

Hình ảnh đẹp nhất của mùa thu Oregon là cảnh với lá 3 màu. Thành phố chúng tôi ở là đồi với núi, đường lúc lên đồi lúc xuống núi. Cây cối thiên nhiên còn lại rất nhiều, vì thế phong cảnh ở đây nên thơ hữu tình là thế. Vậy mà lòng chúng tôi không nguôi

Từ những buổi đầu bỡ ngỡ, chưa quen, đến bước tình thân đậm đà theo thời gian, chúng tôi đã học hỏi được rất nhiều. Trên cương vị của một người vợ, tôi đã học được từ một chị, tránh đi những lời nói làm tổn thương con cái, tôi cũng học được cái hay, cái khôn khéo mềm mại của một chị khi đối xử với chồng, và cũng học được cách đối phó với dâu, rể vào những ngày lễ lớn trong năm từ một bác lớn tuổi. Vì gia đình là trường học lớn nhất của con cái, và liên gia là nơi lãnh thụ được nhiều kinh nghiệm để sống cho đời thêm vui, cho nên vợ chồng chúng tôi “Mê” đi họp liên gia, không những liên gia của mình mà còn liên gia của bất cứ anh chị

ngoại niềm nhớ San Jose. Thôi còn đâu những buổi tối thứ sáu liên gia này gọi tới họp, ngày thứ bảy liên gia kia kêu tới để ăn với nhau bữa cơm chiều hay những tối chúa nhật họp liên gia xong, vội vội vàng vàng thu dọn gọn gàng cho chủ nhà để về chuẩn bị ngày mai cho con đi học, cho mình đi làm. 15 năm qua đếm sao được những lần họp liên gia, 15 năm qua làm sao quên được những khuôn mặt thân thương của từng quý anh chị. 15 năm qua với bao thăng trầm của cuộc sống, mà ngày nay vợ chồng tôi còn đây là nhờ vào “Yêu thương gắn gũi bằng việc làm” của các anh chị em trong các liên gia đã cho, qua cầu nguyện, chia sẻ và nâng đỡ.

nào kêu mời. Mỗi liên gia có sắc thái đặc thù riêng, mỗi anh chị trong liên gia có kinh nghiệm sống rất quý mà sách vở tài liệu không lột được hết. Chúng tôi có may mắn được tới và được nghe, và đem áp dụng vào đời sống của mình. Khi anh chị em chia sẻ với Chúa đoạn trường của mình, niềm vui cũng như nỗi buồn, chúng tôi được diễm phúc nghe, lòng không khỏi bồi ngùi để thông cảm cho hoàn cảnh của người chồng, người vợ, của người cha, người mẹ, của người anh, người chị, và ngay cả của người con trong gia đình. Tất cả nỗi niềm của anh chị em mà vợ chồng chúng tôi được nghe hay được tỏ bày đều là những kinh nghiệm quý báu mà chúng tôi trân quý.

Liên gia “Giuse” của chúng tôi gồm 7 cặp vợ chồng: Phước Hương, Thọ Oanh, Hoàn Hằng, Tín Châu, Thái Huệ và Thất Thanh, gắn bó với nhau trong nhiều năm qua. Liên gia chúng tôi cũng như bao liên gia khác, và các cặp vợ chồng trong liên gia chúng tôi cũng không khác gì các cặp vợ chồng trong những liên gia khác. Cũng cãi nhau, cũng có vấn đề tùy theo hoàn cảnh và mức độ của mỗi cặp. Khi cặp này “nhà cháy” thì anh chị em xúm nhau vào đầu tiên là câu nguyện và sau đó là “chữa cho nhà bớt cháy”. Cũng có lúc trong liên gia lủng củng với nhau, nhờ vào Ông Chúa rồi mọi chuyện đều được giải tỏa, niềm vui lại trở lại trong liên gia. Cũng có lúc bận bịu với những sinh hoạt chung của Chương Trình mà liên gia lâu không họp, đến độ anh Tín (Châu) phải la lên “Nhớ các anh chị quá, gặp nhau một chút thôi cũng được.” và chị Hằng (Hoàn) vội nấu một nồi phở bò thơm phức, liên gia gặp nhau ăn xong tô phở, chia sẻ với nhau nỗi nhớ và sau đó đọc kinh rồi chia tay. Cũng có lúc anh chị Trưởng Liên Gia của chúng tôi phải vất vả hơn hai tuần mới sắp xếp được cuộc họp cho liên gia, vì không muốn vắng mặt một cặp nào. Liên gia của chúng tôi toàn những vị đứng tuổi, lớn tuổi hay nhiều tuổi, cho nên nội dung vài năm sau này của những buổi họp liên gia thường ngả về khía cạnh “Ma Chay” nhiều hơn là về đời sống hiện tại. Con cái đều đã lớn, đang, sắp hay đã ra trường, có gia đình, hay ra riêng ở nơi xa vì công việc làm, chúng tôi ngồi với nhau là chia sẻ nỗi nhớ con, ôn lại quá khứ của mỗi cặp, rồi cũng đưa tới vấn đề “Hậu sự”. Bàn về vấn đề “Mai sau” mà liên gia chúng tôi được một trận cười chảy cả nước mắt, người thích kiểu này, người thích kiểu kia, nhiều khi chỉ có thế mà hai vợ chồng cũng cãi nhau được quý anh chị ạ.

Đi tham dự khóa Thăng Tiến đã là một cái hay mà được tham gia dự phần trong liên gia “Giuse” chúng tôi thấy quả thật là may mắn. Cái may mắn mà chúng tôi cảm được, ngấm ngấm và ảnh hưởng trong cuộc sống của chúng tôi trải dài 15 năm. Buồn, vui gì cũng liên gia. Buổi họp liên gia lần cuối tại nhà hàng Bamboo, anh chị Phước Hương đã thay mặt liên gia viết cho chúng tôi rằng: “Chúng em không viết lời tạm biệt anh chị đâu, vì chúng mình sẽ tiếp tục họp ở Cali hay Oregon.....”

Đúng thế, mỗi tuần đều có một ngày thứ sáu là ngày mà liên gia chúng tôi thường hay chọn để gặp

nhau, cho nên mỗi lần thứ sáu tới chúng tôi đều có cảm giác như quý anh chị trong liên gia không xa cách là bao, vì chính quý anh chị ấy đã ở trong tâm tưởng của chúng tôi và sẽ còn mãi mãi.

Kỷ niệm đã có với nhau qua liên gia, qua Khóa Học và qua những buổi sinh hoạt chung của Chương Trình, những khuôn mặt thân thương của từng quý anh chị trong Chương trình, những ân tình mà liên gia và quý anh chị cho, những kinh nghiệm quý báu của đời sống hôn nhân tất cả đã góp phần cho hạnh phúc của chúng tôi ngày thêm bền vững, vì thế, chúng tôi: “Đến muôn đời con cảm tạ ơn Chúa, đến muôn đời con ngợi khen danh Chúa.....”

Thương nhớ trao về Liên Gia “Giuse”

